

Ferekýdés ze Syru

Testimonia DK 7 A

A 1 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum I, 116-122

Φερεκύδης Βάβυος Σύριος, καθά φησιν Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς (fr. 139; FHG III,240), Πιττακοῦ διακήκοεν. τοῦτόν φησι Θεόπομπος (FGrHist. 115 F 71; II,550; cfr. A 6) πρῶτον περὶ φύσεως καὶ (γενέσεως) θεῶν γράψαι. πολλὰ δὲ καὶ θαυμάσια λέγεται περὶ αὐτοῦ· καὶ γὰρ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Σάμου περιπατοῦντα καὶ ναῦν οὐριοδρομοῦσαν ἰδόντα εἰπεῖν ὡς οὐ μετὰ πολὺ καταδύσεται· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καταδῦναι. καὶ ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος πίνοντα προειπεῖν, ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός, καὶ γενέσθαι. ἀνιόντα τε ἐξ Ὀλυμπίας ἐς Μεσσήνην τῷ ξένῳ Περιλάῳ συμβουλεύσαι ἐξοικῆσαι μετὰ τῶν οἰκείων· καὶ τὸν μὴ πεισθῆναι, Μεσσήνην δὲ ἐάλωκέναι. (117) καὶ Λακεδαιμονίοις εἰπεῖν μήτε χρυσὸν τιμᾶν μήτε ἄργυρον, ὡς φησι Θεόπομπος ἐν Θαυμασίοις (fr. 71). προστάξαι δὲ αὐτῷ ὄναρ τοῦτο τὸν Ἡρακλέα, ὃν καὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασιλεῦσι κελεύσαι Φερεκύδην πείθεσθαι. ἔνιοι δὲ Πυθαγόροι προσάπτουσι ταῦτα (cfr. A 6).

φησὶ δ' Ἐρμιππος (fr. 19; FHG III,40) πολέμου συνεστῶτος Ἐφεσίοις καὶ Μάγνησι βουλόμενον τοὺς Ἐφεσίους νικῆσαι πυθέσθαι τινὸς παριόντος πόθεν εἶη, τοῦ δ' εἰπόντος ἔξ Ἐφέσου, ἔλκυσόν με τοίνυν, ἔφη, τῶν σκελῶν καὶ θῆς εἰς τὴν τῶν Μαγνήτων χώραν, καὶ ἀπάγγελόν σου τοῖς πολίταις μετὰ τὸ νικῆσαι αὐτόθι μεθάψαι, (118) ἐπεσκηφέναι τε ταῦτα Φερεκύδην. ὁ μὲν (οὖν) ἀπήγγειλεν· οἱ δὲ μετὰ μίαν ἐπελθόντες κρατοῦσι τῶν Μαγνήτων καὶ τὸν Φερεκύδην μεταλλάξαντα θάπτουσιν αὐτόθι καὶ μεγαλοπρεπῶς τιμῶσιν. ἔνιοι δὲ φασιν ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ Κωρυκίου ὄρους αὐτὸν δισκῆσαι. Ἀριστόξενος δ' ἐν τῷ Περὶ Πυθαγόρου καὶ τῶν γνωρίμων αὐτοῦ (fr. 3; FHG II,272) φησι νοσήσαντα αὐτὸν ὑπὸ Πυθαγόρου ταφῆναι ἐν Δήλῳ. οἱ δὲ φθειριάσαντα τὸν βίον τελευτῆσαι· ὅτε καὶ Πυθαγόρου παραγενομένου καὶ πυνθανομένου, πῶς διακείτο, διαβαλόντα τῆς θύρας τὸν δάκτυλον εἰπεῖν· ἡχοῖ δῆλα. καὶ τούντεῦθεν παρὰ τοῖς φιλολόγοις ἡ λέξις ἐπὶ τῶν χειρόνων τάττεται, οἱ δ' ἐπὶ τῶν βελτίστων χρώμενοι διαμαρτάνουσιν. (119) ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυρῶν καλοῦσιν (B 12).

Ἄνδρων δ' ὁ Ἐφέσιός φησι δύο γεγονέναι Φερεκύδας Συρίους, τὸν μὲν ἀστρολόγον, τὸν δὲ θεολόγον υἱὸν Βάβυος, ᾧ καὶ Πυθαγόραν σχολάσαι.

Ἐρατοσθένους δ' ἓνα μόνον, καὶ ἕτερον Ἀθηναῖον γενεαλόγον (FGrHist. 3. I 58ff. 386).

σώζεται δὲ τοῦ Συρίου τό τε βιβλίον ὃ συνέγραψεν οὐ ἡ ἀρχή· Ζὰς μὲν καὶ Χρόνος ἦσαν αἰεὶ καὶ Χθονίη· Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζὰς γῆν γέρας διδοῖ (B 1), σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ.

Φησὶ δὲ Δοῦρις ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ὠρῶν (FGrH 76 F 22) ἐπιγεγράφθαι αὐτῷ τὸ ἐπίγραμμα τόδε·

τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δέ τι πλεῖον (120)

Πυθαγόρῃ τῷ μῶ λέγε ταῦθ' ὅτι πρῶτος ἀπάντων
ἔστιν ἂν Ἑλλάδα γῆν· οὐ ψεύδομαι ᾧδ' ἀγορεύων.

Ἴων δ' ὁ Χίος φησὶν περὶ αὐτοῦ (B 4; Diehl 5)·

ὧς ὁ μὲν ἠνορέη τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

Ἔστι καὶ ἡμῶν οὕτως ἔχον τῷ μέτρῳ τῷ Φερεκρατεῖ·

τὸν κλεινὸν Φερεκύδη
ὄν τίκτει ποτὲ Σύρος (121)

ἔς φθειρας λόγος ἐστὶν
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν

Μαγνήτων, ἵνα νίκην

δοίη τοῖς Ἐφέσοιο

γενναίοις πολιήταις.

ἦν γὰρ χρησμός, ὄν ἦδει

μῦθος, τοῦτο κελεύων·

καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.

ἦν οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθές·

ἦν ἢ τις σοφὸς ὄντως,

καὶ ζῶν ἐστὶν ὄνησις,

χῶταν μηκέθ' ὑπάρχει.

Γέγονε (FGrH 244 F; 338a) δὲ κατὰ τὴν πεντηκοστὴν καὶ ἐνάτην Ὀλυμπιάδα.
καὶ ἐπέστειλεν ᾧδε (Hercher 460)·

Φερεκύδης Θαλῆ

(122) Εὖ θνήσκοις ὅταν τοι τὸ χρεῶν ἦκη. νοῦσός με καταλελάβηκε
 δεδεγμένον τὰ παρὰ σέο γράμματα. φθειρῶν ἔθνον πᾶς καί με εἶχεν ἠπίαιλος.
 ἐπέσκηψα δ' ὦν τοῖσιν οἰκιήτησιν, ἐπὴν με καταθάψωσιν, ἐς σὲ τὴν γραφὴν
 ἐνέγκαι. σὺ δὲ ἦν δοκιμώσης σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μιν φῆνον· ἦν δὲ οὐ
 δοκιμώσητε, μὴ φήνης. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἦνδανεν. ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκική
 προηγμάτων οὐδ' ὑπίσχομαι τάληθές εἰδέναι· ἄσσα δ' ἂν ἐπιλέγη θεολογέων· τὰ
 ἄλλα χρὴ νοέειν· ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῆ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον οὔτε
 τῶν τινα ἰητρῶν οὔτε τοῦς ἐταίρους ἐσιέμην· προσεστεῶσι δὲ τῆ θύρῃ καὶ εἰρομένοις
 ὀκοῖόν τι εἶη, διεῖς δάκτυλον ἐκ τῆς κληίθρης ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθνον τοῦ κακοῦ. καὶ
 προεῖπα αὐτοῖσι ἦκειν ἐς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς.

Cfr. (ad A 1,119) Scholia in Odysseam (scholia vetera), ed. W. Dindorf; XV,403-404:

νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,

Ἰορτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο,

BQ: μία τῶν Κυκλάδων ἢ Συρία, ἢ παρ' ἡμῖν λεγομένη Σῦρα.

QV: ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο] ἔνθα φασὶν εἶναι ἠλίου σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς
 τοῦ ἠλίου τροπὰς.

BHQ: οἶον ὡς πρὸς τὰς τροπὰς ἠλίου, ὃ ἔστιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ὑπεράνωθεν τῆς
 Δήλου. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός.

A 1a = Eusebios, Chron. in Olym. 59 (p. 103b Helm)

Ferecydes historicus clarus habetur.

Cfr. Armen. redd. (in Schibli):

... historicus Pathagorae magister.

A 2 /1 = Suidás, Lexicon, s.v. Φερεκύδης (IV, 713 Adler)

Φερεκύδης Βάβυος Σύριος (ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἢ Σῦρα πλησίον
 Δήλου)· γέγονε δὲ κατὰ τὸν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάτην, ὡς συγχρονεῖν τοῖς ζ σοφοῖς
 καὶ τετέχθαι περὶ τὴν με Ὀλυμπιάδα (600/597 BC). διδαχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ
 Πυθαγόραν λόγος, αὐτὸν δὲ οὐκ ἐσχηκέναι καθηγητὴν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἀσκησαὶ
 κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία.

πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν πεζῶι λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν, ἐτέρων
 τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον φερόντων. καὶ πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως

λόγον εισηγήσασθαι. ἐζηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν. καὶ τελευτᾷ ὑπὸ πλήθους φθειρῶν.

ἔστι δὲ ἅπαντα ἃ συνέγραψε ταῦτα· Ἐπτάμυχος ἦτοι Θεοκρασία ἢ Θεογονία. ἔστι δὲ Θεολογία ἐν βιβλίοις ι ἔχουσα θεῶν γενέσιν καὶ διαδοχάς.

Φερεκύδης Ἀθηναῖος (FGI^H III T 2) πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν, ἔγραψεν Αὐτόχθονας (ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας) ἐν βιβλίοις ι, Παραινέσεις δι' ἐπῶν. Πορφύριος δὲ τοῦ προτέρου οὐδένα πρεσβύτερον δέχεται, ἀλλ' ἐκείνον μόνον ἠγεῖται ἀρχηγὸν συγγραφεῖς.

A 2 /2 = Suidás, Lexicon, s.v. Ἐκαταῖος

Ἐκαταῖος ... πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφήν δὲ Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.

A 3 = Strabón, Geographica X, 5, 8; p. 487 (VII,111 Lasserre)

Σῦρος δ' ἔστι μηκύνουσι τὴν πρώτην συλλαβήν, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βάβυος ἦν. νεώτερος δ' ἔστιν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου. ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητὴς Συρίην καλῶν (Od. 15, 403):

νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο,

A 4 /1 = Diodóros, Bibliotheca historica X; 3, 4 (Aristoxenos 14, 8)

ὅτι Πυθαγόρας πυθόμενος Φερεκύδην τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ γεγεννημένον ἐν Δήλῳ νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν, ἔπλευσεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Δήλον. ἐκεῖ δὲ χρόνον ἰκανὸν τὸν ἄνδρα γηροτροφήσας πᾶσαν εἰσηνέγκατο σπουδήν, ὥστε τὸν πρεσβύτην ἐκ τῆς νόσου διασῶσαι. κατισχυθέντος δὲ τοῦ Φερεκύδου διὰ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὸ μέγεθος τῆς νόσου, περιέστειλεν αὐτὸν κηδεμονικῶς, καὶ τῶν νομιζομένων ἀξιώσας ὥσανεὶ τις υἱὸς πατέρα πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

A 4 /2 = Dikaiarchos apud Porphyrios, Vita Pythagorae 56 (p. 48,6 Nauck; fr. 34 Wehrli)

Φερεκύδην γὰρ πρὸ τῆς ἐκ Σάμου ἀπάρσεως τελευτῆσαι.

A 5 /1 = Cicero, Tuscul. I, 16, 38

magni autem est ingenii sevocare mentem a sensibus et cogitationem ab consuetudine abducere. itaque credo equidem etiam alios tot saeculis, sed quod litteris exstet, Pherecidus Syrius primum dixit animos esse hominum sempiternos, antiquus sane; fuit enim meo regnante gentili. hanc opinionem discipulus eius Pythagoras maxime confirmavit ...

A 5 /2 = Aponius, In Canticum Canticorum 3, 5 (Bottino et Martini, Roma 1843); p. 95; (CSEL 19; V,22,316n.)

In priore enim „filiarum Jerusalem adiuratione caprearum et cervorum“ personas Thalesianae et Ferecidensis philosophiae intellegi diximus ... de quibus Thales nomine initium omnium rerum aquam in suo esse dogmate pronuntiavit, et inde omnia facta subsistere ab invisio et magno. causam vero motus aquae spiritum insidentem confirmat, simulque geometricam artem perspicaci sensu prior invenit, per quam suspicatus est unum rerum omnium creatorem. Ferecides autem vocabulo animam hominis prior omnibus immortalibus suis tradidisse docetur, et eam esse vitam corporis et unum nobis de coelo spiritum, alterum credidit terrenis seminibus comparatum. deorum vero naturam et originem ante omnes descripsit. quod opus multum religioni nostrae conferre probatur, ut noverit turpiter natos turpioremque vitam duxisse, dedecorosius mortuos quos idolatriae cultor deos affirmat.

A 6 /1 = Porphyrios, ἀπὸ τοῦ α τῆς Φιλολόγου ἀκροάσεως, in: Eusebios, Praeparatio evangelica X,3,6

Ἄνδρωνος γὰρ ἐν τῷ Τρίποδι περὶ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου τὰ περὶ τὰς προρρήσεις ἱστορηκότος εἰπόντος τε ὡς διψήσας ποτὲ ἐν Μεταποντίῳ καὶ ἕκ τινος φρέατος ἀνιμήσας καὶ πίων προεῖπεν ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός, καὶ ἕτερά τινα τούτοις ἐπαγαγῶν ἐπιλέγει·

„ταῦτ’ οὖν τοῦ Ἄνδρωνος περὶ Πυθαγόρου ἱστορηκότος πάντα ὑφείλετο Θεόπομπος (FGrHist. 115 F 70 II,549), εἰ μὲν περὶ Πυθαγόρου λέγων, τάχα ἂν καὶ ἕτεροι ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ καὶ ἔλεγον ἑταῦτὰ [ἄ] καὶ αὐτὸς εἶπεν·

νῦν δὲ τὴν κλοπὴν δῆλην πεποίηκεν ἢ τοῦ ὀνόματος μετάθεσις. τοῖς μὲν γὰρ πράγμασι κέχρηται τοῖς αὐτοῖς, ἕτερον δ’ ὄνομα μετενήνοχε· Φερεκύδην γὰρ τὸν Σύριον πεποίηκε ταῦτα προλέγοντα· οὐ μόνον δὲ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἀποκρύπτει τὴν κλοπὴν, ἀλλὰ καὶ τόπων μεταθέσει· τό τε γὰρ περὶ τῆς προρρήσεως τοῦ σεισμοῦ ἐν Μεταποντίῳ ὑπ’ Ἄνδρωνος ρηθὲν ἐν Σύρῳ εἰρησθαί φησιν ὁ Θεόπομπος, τό τε περὶ τὸ πλοῖον οὐκ ἀπὸ Μεγάρων τῆς Σικελίας, ἀπὸ δὲ Σάμου φησὶ θεωρηθῆναι, καὶ τὴν Συβάρεως ἄλωσιν ἐπὶ τὴν Μεσσήνης μετατέθεικεν· ἵνα δέ τι δοκῆ λέγειν περιπτόν, καὶ τοῦ ξένου προστέθεικε τὸ ὄνομα Περίλαον αὐτὸν καλεῖσθαι λέγων.“

A 6 /2 = Maximos z Tyru, Dialexeis 13,5c (29,5 Hob.) = Philosophumena 13,5.19 (p. 162 Hobein)

οὕτω καὶ Φερεκύδης σεισμὸν Σαμίῳις προεμήνυσε ...

A 7 = Aristotelés, Metaphysica XIV,4; 1091a29-b12 (cfr. 1 B 9)

ἔχει δ' ἀπορίαν καὶ εὐπορήσαντι ἐπιτίμησιν πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλὸν τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ ἀρχαί· ἀπορίαν μὲν ταύτην, πότερόν ἐστὶ τι ἐκείνων οἷον βουλόμεθα λέγειν αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἄριστον, ἢ οὐ, ἀλλ' ὑστερογενῆ. παρὰ μὲν γὰρ τῶν θεολόγων ἔοικεν ὁμολογεῖσθαι τῶν νῦν τισίν, οἱ οὐ φασιν, ἀλλὰ προελθούσης τῆς τῶν ὄντων φύσεως καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλὸν ἐμφαίνεσθαι ... οἱ δὲ ποιηταὶ οἱ ἀρχαῖοι ταύτη ὁμοίως, ἢ βασιλεύειν καὶ ἄρχειν φασίν οὐ τοὺς πρώτους, οἷον νύκτα καὶ οὐρανὸν ἢ χάος ἢ ὠκεανόν, ἀλλὰ τὸν Δία· οὐ μὴν ἀλλὰ τούτοις μὲν διὰ τὸ μεταβάλλειν τοὺς ἄρχοντας τῶν ὄντων συμβαίνει τοιαῦτα λέγειν, ἐπεὶ οἱ γε μεμιγμένοι αὐτῶν [καὶ] τῷ μὴ μυθικῶς πάντα λέγειν, οἷον Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες, τὸ γεννηῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασιν, καὶ οἱ Μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων δὲ σοφῶν οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας, ὁ μὲν τὴν φιλίαν στοιχεῖον ὁ δὲ τὸν νοῦν ἀρχὴν ποιήσας.

A 7a = Plótinos, *Enneades* V, 1, 9.27-32

ὥστε τῶν ἀρχαίων οἱ μάλιστα συντασσόμενοι τοῖς Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ' αὐτόν, καὶ Φερεκύδου δέ, περὶ ταύτην ἔσχον τὴν φύσιν (ναῦμιχη τὸ αἰδίον καὶ νοητὸν ἔν). ἀλλ' οἱ μὲν ἐξεργάσαντο ἐν τοῖς αὐτῶν λόγοις, οἱ δὲ οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀγράφοις συνουσίαις ἢ ὄλως ἀφεῖσαν.

A 8 = Damaskios, *De principiis* 124b (I,321 Ruelle = Eudémos fr. 117)

Φερεκύδης δὲ ὁ Σύριος Ζᾶντα μὲν εἶναι αἰεὶ καὶ Χρόνον καὶ Χθονίαν τὰς τρεῖς πρώτας ἀρχάς, τὴν μίαν φημί πρὸ τῶν δυοῖν, καὶ τὰς δύο μετὰ τὴν μίαν, τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόνου ἑαυτοῦ πῦρ καὶ πνεῦμα καὶ ὕδωρ, τὴν τριπλῆν, οἶμαι, φύσιν τοῦ νοητοῦ, ἐξ ὧν ἐν πέντε μυχοῖς διηρημένων πολλὴν ἄλλην γενεὰν συστήναι θεῶν, τὴν πεντέμυχον καλουμένην, ταῦτόν δὲ ἴσως εἰπεῖν, πεντέκοσμον.

A 9/1 = Probus, *In Vergilii Bucolica* 6, 31 (App. Serv., ed. Hagen p. 343,18)

consentit et Pherecydes sed diversa affert elementa: Ζῆνα inquit καὶ Χθόνα καὶ Κρόνον, ἰγνem ac terram et tempus significans, et esse aethera qui regat, terram quae regatur, tempus in quo universa pars moderetur.

A 9/2 = Hermiás Apol., *Irrisio gentilium philosophorum* 12, 4 (Dox. 654)

Φερεκύδης μὲν ἀρχάς εἶναι λέγων Ζῆνα καὶ Χθονίην καὶ Κρόνον· Ζῆνα μὲν τὸν αἰθέρα, Χθονίην δὲ τὴν γῆν, Κρόνον δὲ τὸν χρόνον, ὁ μὲν αἰθήρ τὸ ποιῶν, ἢ δὲ γῆ τὸ πάσχον, ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ τὰ γινόμενα.

A 9/3 = Lydus Joannes Laurentius, De mensibus IV, 3

Ἡλιος αὐτὸς [Ζεὺς] κατὰ Φερεκύδην.

A 10 = Sextos Empeirikos, Pyrrhoniae hypotyposes III, 30, 5

συντόμως δὲ καὶ περὶ τῶν ὑλικῶν καλουμένων ἀρχῶν λεκτέον. ὅτι τοίνυν αὐταὶ εἰσιν ἀκατάληπτοι, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῆς περὶ αὐτῶν γεγενημένης διαφωνίας παρὰ τοῖς δογματικοῖς. Φερεκύδης μὲν γὰρ ὁ Σύριος γῆν εἶπε τὴν πάντων εἶναι ἀρχήν, ...

A 11 = Maximos z Tyru, Dialexeis IV, 4; p. 174 R. (p. 45,5 Hobein)

ἀλλὰ καὶ τοῦ Συρίου τὴν ποιήσιν σκόπει καὶ τὸν Ζῆνα καὶ τὴν Χθονίην καὶ τὸν ἐν τούτοις Ἔρωτα, καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν καὶ τὴν θεῶν μάχην (cfr. B 4) καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸν πέπλον (cfr. B 2).

A 12 = Proklos, In Timaeum commentaria 23c; I,129,15 Diehl

... καὶ ἡ τοῦ Πλάτωνος παράδοσις οὐκ ἔστι τοιαύτη αἰνιγματώδης οἷα ἡ Φερεκύδου ...

Cfr. Platón, Sophista 242cd:

Μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεται μοι διηγέισθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν, ὁ μὲν ὡς τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἄττα πη, τοτὲ δὲ καὶ φίλα γιγνόμενα γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐκγόνων παρέχεται·